

Buồn biết bao nhiêu

Mới có bốn mươi năm thôi, đâu có xưa gì lắm – Đà Lạt, thành phố xanh thắm ngàn hoa ngàn thông. Tại sao hôm nay nó quá lạ lùng? Ai đốn hết rừng? Ai nhổ hết hoa? Đất để xây nhà hay là đem bán? Hồ Xuân Hương kia, cũng cạn, nước ơi nước ơi! Hỏi nước, nghẹn lời. Hỏi Trời, im ắng! Hỏi mưa hồi nắng, mùa Xuân đi đâu? Đi ra đồng nội? Đi bắt bướm vàng? Đi nhặt cái tàn của những điều thuốc? Đi lên Ban Mê Thuật tìm giết hết voi? Đi ra Ngọc Hồi thấp nhang cho Sầm Nghi Đống? Hay đi qua Malta sinh sống? Câu hỏi thất họng rồi ngọng hết rồi...

Mới có bốn mươi năm thôi...

Mây bay. Nước chảy. Ai ai cũng thấy nước chảy mây bay...Giọt lệ trên tay mới khô lại ướt! Tiền nhân tạo Phước, con cháu đánh bài sau thời đánh giặc? Cái còn cái mất ngổn ngang ngổn ngang! Ôi nước Việt Nam, cái tên Tàu đặt, không được lên Bắc chỉ xuống phía Nam, xuống tới Nam Dương vào trại tị nạn, sống đời ngao ngán. Đêm nằm vắt tay lên trán, mơ màng thấy Nước thấy Non...Ngẫm câu Nước Chảy Đá Mòn, hồi ơi chữ Buồn còn buồn hơn đá. Má ơi một là con nuôi Má, hai là con nuôi cá, ba là Má nuôi con...

Chúng ta lon ton chạy như xe ngựa, chiếc xe thổ mộ, nhật mộ hương quan! Nhật mộ hương quan hà xứ thị, yên ba giang thượng sử nhân sầu...

Trần Văn Lệ